

ตอนที่ 25

เปิดเทอม

สิ่งแวดล้อมใหม่ เพื่อนใหม่ บรรยากาศการเรียนใหม่ๆ และแฟนหมาดๆ
ของผม

ทั้งหมดนี้อยู่ในที่เดียวกันหมดเลยครับ

วันนี้เป็นวันแรกของการเรียน พี่ป่าเป็นคนขับรถมาส่งผม แต่ดูเหมือนว่า
จะทานข้าวเช้าด้วยไม่ได้เนื่องจากต้องรีบไปเรียนที่คณะ พี่เขาบ่นมากกว่ารถ
โคตรติด ซึ่งมันก็ติดมากจริงๆ ยังกู้ออยู่แถวๆ คณะของผมด้วยแล้วยังติดหนักขึ้น
ไปอีก ผมเดินเข้ามาในใต้ถุนคณะที่มีนิสิตอยู่เต็ม เจอแก๊งนางฟ้าเป็นแก๊งแรก
ไม่ต้องการพวกมันให้เมื่อยครับ แม่่งเด่นมากตั้งแต่โบบนหัวอิซ้างน้ำเบอร์หนึ่ง

"อีดอกโย" แน่นนอนว่ามันต้องเรียกผมแบบนี้ พอเห็นหน้าผมเท่านั้นแหละ
แม่่งพากันกรูเข้ามาหาพร้อมๆ กับปรนนิบัติพัคดี อยู่กับพวกมันที่เรารู้สึกว่า
ตัวเองเป็นช่อดอกไม้ เพราะมีสารพัดดอกเหลือเกินที่ยัดเยียดให้ผม "คนมอง
กันให้เริ่มเลยเว้ยเพื่อนกู แบบว่าดีอะ...เป็นหน้าเป็นตาให้เออ"

"แน่นนอนอิ้อวน เพราะสายตากูงอิโยมันถึงมีวันนี้ได้ จริงมะ..." อิมนดู
ภูมิอกภูมิใจมาก มันกระซอกคอเสื้อผมให้เข้าไปใกล้จนเกือบจะจูบเข้าให้ ดึนะ
ที่ผมเบรกทัน "บอกมานะว่าเจ้าของออดี้สี่ขาเป็นใคร" มันกระซิบ...

มันเห็นด้วยหรอ... "ทำไมวะ" ผมกลืนน้ำลาย

"บอกมาอีดอก อย่าให้กูเข้าซี้มากไปกว่านี้" เม็งจะแสดงความอยากเผือก

มากเกินไปมั๊ยอิหว่าหน้าแก๊งนางฟ้า...

"ไม่มีไรหรอกน่า" เอาตรงๆ ผมเองก็ชินนะ คือพี่ป่านะเป็นแฟนประเภทที่ว่าน่ายี้ดอกภูมิใจซิบหายที่ได้คบด้วย แต่ในอีกแง่มุมหนึ่งก็คือ...มันชินจนบอกใครไม่ได้อะไรประมาณนั้น

จริงๆ แล้วแค่นี้ก็ไม่กล้ามากกว่าครับ...กลัวโดนล้อ

"อ้าวอิหว่า มีเจ้าของแล้วหรือเนี่ย ไม่รอให้แฟนคงแฟนคลับมาแจกขนมจีบให้มึงก่อนหรืออโย" เบอร์สองจิ้มอกผมราวกับแม่สั่งสอนลูก

"แฟนคลับหึหึไร พอเลยพวกมึง"

"คอยดูเหอะ หัวกระโตกเราไม่แห้งแน่" เบอร์หนึ่งประกาศกร้าว

"ใช่แล้ว พออโยไม่เอาก็หวังว่าคนพวกนั้นเขาจะหันมามองกูบ้าง" อิมนเอ่ยอย่างมีความหวัง

"เดี๋ยว ถ้าเป็นชะนีมาชอบอโยล่ะ..."

"ก็โยนไปให้มึงสิอิหว่า"

"อีดอกมม กูตบบบบบบบบบบ"

"มาสิคะ ม่าๆ หมั่นได้ฟังมึงมานานละ" อิมนยกมือจะตบเบอร์หนึ่งให้ได้ก่อนที่มันจะหยุดชะงัก "เอ๊ะ...หรือมึงเป็นคนซัดมาส่งมึง"

ผมไม่ตอบ...ทั้งตัวลงนั่งแล้วดูเพื่อนคนอื่นที่เริ่มเปิดซีดีใหม่ซึ่งกำลังจะเริ่มเรียนในวันนี้

"อโยอีดอก...คาบไปสิเดือนนะคาบไปสิ เดือนก็คณะแล้วละที่มาอยู่กับมึง ลือกันให้ชัดว่าเดือนมหา'ลัยปีที่แล้วมาติดพันมัน เดือนปีนี้อีก ตายละ แถวบ้านมีแต่ดาวเกี้ยวเดือน นี้อะไร เดือนมาเกี้ยวเดือน เพื่อนกูทำบุญมาด้วยอะไรวะ" อิมนมันสงสัยไม่พอยังมาตึงแก้มผมเล่นอีก

"กูเจ็บ..."

"เจ็บให้ได้เท่ากับความอิจฉาที่กูมี"

"อโยย มึงก็อย่าจับจู้กูดิ" ขออนุญาตร้องบ่น เบอร์หนึ่งมันเอาอีกแล้วครับ จะมาจับไ้ฉันผมให้ได้ตอนที่ผมผลอ

"เหมาะมือดีนะ กะทัดรัตตี..."

"อึะ..."

"พอๆ เปิดเทอมวันแรกมึงจะทำมันซ้ำแล้วหรือ นี่สมบัติเอกสมบัติคณะนะคะ ดูแลมันดีๆ หน่อยค่ะ" เบอริ์สามดี่มาก แม่่งช่วยชีวิตผม...
เป็นการมาแต่เช้าที่เสียวเป้าจริงๆ ครับ...ให้ตายสิ

การเรียนในคาบเช้าผ่านไป...

บอกได้คำเดียวว่าเหี้ยมากกกกกกกกกกกกกกกกก...อาจารย์พูดอะไรของอาจารย์วะ ทั้งฟังไม่ทันทั้งจดไม่ทัน ตอนต้นชั่วโมงก็รู้เรื่องดีอยู่หรอก แต่พอหลังจากนั้นผมนี่เบลอว่ารักแถบเลยที่เดียว (?) นี่นะหรือการเรียนมหา'ลัยที่เขาว่ากันว่านรกของจริงยิ่งกว่าตอนแอดมิชชั่น

ผมเชื่อสนิทใจตั้งแต่ได้สัมผัสชีวิตวัยนี้ในสามชั่วโมงแรก...นรกของจริงมันอยู่ตรงนี่นี่เอง มันแตกต่างชิบหายจากตอนมัธยม ตอนนั้นฟังบ้างไม่ฟังบ้างยังพอจับใจความได้บ้าง อันนี้ฟังบ้างไม่ฟังบ้างเงยหน้ามาอีกที่อาจารย์พูดไปถึงดาวลูกไก่แล้ว...อะไรกันเนี่ย ผมนี่ทำหน้าที่เป็นไก้ตาแต่ตั้งแต่ต้นคาบยันท้ายคาบ

ผมดูคนมเย็นจิวๆ ในโรงอาหารเป็นการปลอบใจเรื่องการเริ่มต้นการเรียนที่ห่วยแตกของตัวเองขณะที่กำลังเล่นโทรศัพท์มือถืออ้อ ทักพี่ไปว่า เป็นไง พี่ป้าตอบว่าหิว ผมก็เลยพิมพ์แชตต่อโดยจดจ่ออยู่แต่กับโทรศัพท์

"ไอ้โห กูต้องทำตัวสวยทุกวันมัยเนี่ย" เบอริ์หนึ่งทำท่าสะบัดบ๊อบราวกับว่ามันมีผม... "ดูดีคนมองอียอกันทุกโตะ อีดอก แบ่งออร่ามาให้กูมั่ง แดกกลูต้าหรือฉี๊ดฉิวที่ไหนมาคะ ตอบ"

"อึบ้า เขาใช้โลชั่น VVV ย่ะ มันถึงได้รางวัลเดือนผิวสวยมาไง" เบอริ์สองยักคิ้วหลิวตา

"อย่างมึงคงต้องอาบทั้งโรงงานมัยถึงจะพอ" อิมนักดลอยๆ

"อึะเย้มน...มึงก็ไม่ได้ต่างอะไรจากกุเลยนะคะ"

มันกั๊ดกันแบบนี้ตั้งแต่เข้าย่นเวลานี้จนผมเริ่มชินแล้วครับ บางครั้งฟังไปก็เข้าไป ตอนเบอริ์หนึ่งโกรธมันเหมือนซ้างจริงๆ ตลกดี

"เอออียอ เพื่อนิวศวะกุมมาขอเบอริ์มึง มึงจะให้กูให้ปะ" เบอริ์สามที่เล่น

โทรศัพท์เหมือนผมเงยหน้าขึ้นมาถาม

"เดี๋ยว...ผู้หญิงหรือผู้ชาย"

"ผู้ชายคะอิม"

ผมส่ายหน้าดิ๊กทันทีในขณะที่อิมตอบเขาขาด "กูว่าละ อีเหยียโยหนึ่งหน้า
ดิ่งดูดเพศเดียวกัน"

หรือมันจะจริงอย่างที่พี่ป่าพูดจะครับ... ผมลองเงยหน้าขึ้นมาจาก
โทรศัพท์แล้วมองไปรอบๆ บ้าง ได้สบตากับใครต่อใครไม่รู้เยอะมาก นั่น
หมายความว่าทุกคนมองมาที่ผมเป็นตาเดียวกันหมด

ผมดึงแกวมนมเย็นมาดูดแก้เขิน... เป็นจังหวะเดียวกันกับที่โทรศัพท์ดัง
ขึ้นมาพอดี...

พี่ป่านั้นเอง ท่าทางจะถึงเวลาพักของพี่เขาแล้ว

"ตายละ... อีโยโดนผัวนิรนามของมันโทรตามแล้วค่า"

ผมจุปากใส่อิมเบอร์หนึ่ง ก่อนที่จะลุกขึ้นเดินแยกไปรับโทรศัพท์พี่ป่า

"ครับ"

"ไง... แฟนพี่"

สัมผัสได้ว่าบางคนกำลังเห่อสถานะนี้...

"เรียนเป็นไงบ้าง"

"...ยากอะ ยากขนาดนี้เลยหรอ"

"นี่แค่คาบแรกเองนะ"

"อ่านหัวฟูแน่"

"วิชาไรอะ ชีวะพื้นฐาน?"

"อืม ไบโอดีหนึ่งนะ"

"ไม่ยากหรอก... แฟนโยเป็นใครละ ดิวให้ได้สบายมาก"

เออวะ ลืมไปชะฉิบว่าไอ้พี่ป่านะเรียนหมอ เรื่องชีวะพื้นฐานน่าจะสบาย
มากกกกกกกกกกกกกกก...

มีแฟนดีมีชัยไปกว่าครึ่ง

ผมเองก็คงเห่อสถานะใหม่นี้เหมือนกันสินะ... เออ...

"แล้วเป็นไง มีใครมาเยี่ยมยามอะไรมั๊ย"

"ไม่มีหรอก บ้าเหวอ"

"ก็ไม่ว่าสิ" ผมมองซ้ายมองขวาอย่างหวาดระแวง หลบสายตา
พวกผู้ชายเอกค่อมฯ จะเข้ากับสายตาของพวกผู้ชายเอกพิลึกส์ไหนผมกลายเป็นคนที่โดนเพศเดียวกันจ้องตาเป็นมันแบบนั้นล่ะวะ

"ไม่มีหรอก..." ผมกลืนน้ำลาย... "โยกัคนธรรมดานะ"

"มีแต่ตัวและหัวใจเท่านั้นที่ให้พื้หมดแล้ว?"

แม่งมาเป็นเพลงที่ผมร้อง...

"ไอ้พี่ป่า"

"ฮ่าๆๆ พี่ต้องไปกินข้าวแล้วละ เย็นนี้ไปปรับนะครับ"

"มีประชุมกับพี่ปสองตอนเย็น"

"เดียวไปรอ..."

พี่ป่าวางสายไปแล้ว...อดรู้สึกอึดอัดไม่ได้ครับที่สถานะเราชัดเจนมากขึ้น
ทุกสิ่งทุกอย่างก็เลยเป็นธรรมชาติมาก ไม่ต้องกลัวต้องเกร็งอะไรแล้ว...

"นายๆ..." ผมเงยหน้าขึ้นมาอีกทีก็เจอผู้ชาย (เอกไหนสักเอก) มาหยุด
ตรงหน้าแล้วก็ยื่นมือถือมา "...เพื่อนเราขอบนายอะ ขอเบอร์ได้ปะ"

ผมจ้องหน้ามันอย่างตกตะลึง...เกิดมาก็เพิ่งเคยโดนผู้ชายขอเบอร์
แบบนี้แหละวะ ปกติตอนเรียนมัธยมมันจะเป็นแบบ "ไอ้เหี้ยโย...เอาเบอร์มา...
คุยในไลน์นะ คีนี่นัดตีดอท*"...ประมาณนี้

ดูจากสายตาค่อนข้างเคอะเขินกับเพื่อนที่นั่งเชียร์อยู่ข้างหลัง ผมรู้เลยว่ามันต้องการเบอร์ผมจริงๆ

"มีแฟนแล้ว ขอโทษนะ..."

อย่านึกภาพว่าผมจะสาวเจ้าสะบัดตูดเหิงอนเดินหนีไปนะครับ เปล่า
ไม่ใช่อย่างนั้น ผมพุดออกไปด้วยน้ำเสียงแมนๆ ปกตินี้แหละ พร้อมทั้งทำ
หน้าตาตื่นตกใจหายใจไม่ทัน ไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะมีเหตุการณ์แบบนี้

* DotA (Defense of the Ancients) เกมคอมพิวเตอร์ซึ่งได้รับความนิยมสูงตั้งแต่เล่นเพื่อความบันเทิงไปจนถึงแข่งขันเป็น E-Sport ระดับโลก มักจะถูกเรียกสั้นๆ ว่า "ตีดอท"

เกิดขึ้นในชีวิตนะครับ ไม่รู้ว่าไอ้คนขอเบอร์มันเจ็บมั้ย แต่ที่แน่ๆ ผมไม่หันหน้า
กลับไปมองเด็ดขาด...

ชีวิตผมคงจะเปลี่ยนจากไอ้เนิร์ดแว่นสุดซี้เหร่กลายเป็นไอ้เดือนอันดับ
สามที่ถูกหลายคนจับตามองสินะ...

เรียนวันแรกผ่านไปรู้สึกเหนื่อยจนอยากจะร้องว่า...

ผมนั่งอยู่ในแถวฟังกี่ปีสองพูดถึงเรื่องระเบียบการแต่งกาย แนะนำวิธี
การเรียน กล่าวขอบคุณที่ผมสร้างชื่อเสียงให้ (ยังไม่จบกันอีกหรอก) และก็อีก
บล่าๆ ผมมองดูมือถือของตัวเองด้วยใจที่กังวล...กลัวพี่ปามาแล้วจะต้องรอนาน
อะไรประมาณนั้น

"เฮลละ...สิ่งทีพวกพี่จะพูดมีแค่นี้ ตั้งใจเรียน ทำตัวดีๆ กันนะจ๊ะ"

ทันทีที่สั่งแยกปุ๊บอิมก็พูดออกมาเลยครับว่า "ไปมั้ง แดกไอติมกัน..."

"คืออู..." ผมกำลังจะพูด แต่โดนคลื่นมวลชนมหาศาลแย่งชิงเสียก่อนก็
เลยไม่ได้พูด จึงเดินตามหลังพวกนางฟ้าขณะที่กดโทรศัพท์ตัวเองจะโทรออก
หาพี่ปา

"โฮลชีท"

"ไอ้วมายก็อด"

"แม่เจ้าไว้ย"

"ฮูนพระ..."

นางฟ้าทั้งสี่มันอุทานกันแบบนี้จริงๆ จนผมต้องเงยหน้าขึ้นมามองว่ามัน
อุทานเสียอะไรของมันขนาดนั้น

เออวะ...แม่งก็สมควรจะอุทานจริงๆ

มีอย่างทีไหนที่เดือนมหา'ลัยทั้งสองปีจะมายืนรอใครหน้าคณะวิทย์
พร้อมกันแบบนี้...

และดูเหมือนคนคนนั้นจะเป็นผมนะ...

"อึเหี้ยโยยยยยยยย อิดอกกกกก...แดกสองไปสิ ควบสองไปสิ
ของดีเกรดพรีเมียมทั้งนั้นนนนน" เบอร์หนึ่งน้ำลายหกเลยทีเดียวนะ

ผมเกาหัวแก้เก้อก่อนที่จะโบกมือลาเพื่อน "กูไปด้วยวันหลังนะ..."

"เออ จะไปไหนก็ไปเลย"

"เลือกใครก็อย่าลืมมาบอกกูด้วย ที่เหลือของกู"

ไอ้พวกนี้... "กูไปนะ..."

ผมรีบเดินจ้ำอ้าวมายังทั้งคู่ที่ยืนรอผมอยู่ ซึ่งเหมือนจะคุยกันแต่ก็ไม่ได้คุยอะไรกันมาก ไอ้มึงโบกมือทักผมในขณะที่พี่ปาย้มุมปากให้

"อะไร...จะมาทำคณโຍแตกกันหรือวะ" อดบ่นไม่ได้จริงๆ แล้วดูสิ เด็กที่เพิ่งเรียนเสร็จจับกันใหญ่เมื่อเห็นสองคนดังมารวมตัวกันตรงนี้

"พี่นัดโຍแล้วนะ" พี่ปายักไหล่ไม่สนใจ

"กูไม่ได้นัด...แต่จะเกาะติดไปด้วยไม่ว่าจะไปไหนกัน" มึงเอ่ยอย่างมุ่งมั่น

"หมายความว่าไง..."

มึงค่อยๆ เลื่อนปากมากระซิบบ้างหุผม นั่นทำให้พี่ปายหน้ามึงดูขมวด "พี่ปายบอกมึงคบกับพี่เขาแล้ว เป็นเรื่องจริงใช้มะ"

ผมทำหน้าที่ไม่ถูก "ก็..."

"ต้องเจอกูแกลิ่งสักหน่อยแล้ว...อยากคบเพื่อนกูดีนัก"

"เซี่ย แกลิ่งพี่ปายนี่นะ" ผมโวยมัน

"ไอ้ห่วย กูแค้นนี่หว่า มึงพากูมองพี่ปายมาตั้งนาน เลือกจะคบด้วยตอนที่ผ่านมาก็ปีแล้วละ ไม่รู้ไว้ย กูไม่ยอมง่าย ๆ แน่" ทำทางมันแค้นมาก มันผละออกจากตัวผมแล้วถามพี่ปาย "โยตกลงแล้วจะให้ผมไปด้วยได้..."

กูตกลงตอนไหน...

"แล้วแต่ดิ..." พี่ปายักไหล่อีกรอบ แยกกระเป๋าผมไปถือ...ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสายตาคณนับสิบครับไม่ต้องห่วง

"ไปกับกูใช้มะ" ไอ้มึงหันมาถาม...แหม่เลือกมีรถสองคันอีก

"เอ่อ..."

พี่ปายมองหน้าผมราวกับต้องการคำตอบของผม...

"พี่ปาย โยไปกับมึงนะ..."

แหม่หน้าจะเฉยชาไปนิดแต่สุดท้ายพี่เขาก็ขยี้หัวผมเบาๆ

"ตามใจ..."

ผู้มั้ยครับว่าคนนอกเขามองกันยังไง...

ไม่ต้องนอกมากก็ได้ อีแก๊งนางฟ้านี้แหละแม่งทำกันซิบหายว่า
สองเดือนกำลังแย่งผม...

ก็แม้ทำกันมาได้ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องโทษไอ้มึงเลยครับที่วางจัดมาสร้าง
เรื่องให้...มึงจะเล่นอะไรของมึงพะ...พีคิทดกของมึงไม่วางมาเล่นกับมึงหรือไง

"บททดสอบแรก...ผ่าน"

"ทดสอบห่วยไรของมึง" ผมอดบ่นไม่ได้ ตอนนี้อยู่บนรถที่ขับ
นำหน้าอดีตของพี่ปาอยู่ครับ

"เขาให้มึงตัดสินใจ และถ้ามึงเลือกเพื่อนแล้วเขาไม่โกรธ นั่นแหละที่ผ่าน"

"ไอ้เขี่ยมึง...จะผ่านไม่ผ่านนั้นก็แฟนกูแล้วปะ"

"แหม หมั่นไส้โว้ย..."

อดภูมิใจไม่ได้... "กึ่งี้แหละ"

"อย่าให้กูมีมึง..."

"ทำไมวะ"

"กูจะคงเข้าคงเย็นมาแยเลย"

"อีกไม่นานหรอกมั้ง"

"หี พีคิทดกไม่เหมือนมึง" อ้าว ทำไมต้องเปรียบเทียบกับกูด้วยเล่า... "หี
โววายย ด่าเจ็บ ปากแข็งกว่ามึงเยอะ...อีกนานอะ"

"แล้วจะยอมแพ้ปะ"

"เรื่องอะไรล่ะ"

เอาเวลาก่อนกวนกูไปจับพีคิทดกมัยเขี่ยมึง...

ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่ง

"จะมากินแกงกะหรี่กันก็ไม่บอก" ไอ้มึงทำหน้าที่กวนประสาทในขณะที่
เป้าหมายของมันนั้นดูเหมือนไม่สนใจ ได้แต่เอาตะเกียบมาจิ้มหน้าผม "อะไร

กัน อย่าเห็นผมเป็นหัวหลักหัวตอสิพี่"

"แล้วไม่ใช่หรอ"

อ้อหือ...เจ็บมากดอกนี้

"ล้อเล่น"

การที่พี่ปล้อเล่นใส่ด้วยใบหน้าเฉยเมยแบบนี้ถือว่าเป็นเกียรติมากแล้ว
ไอ้เซี่ยมิง...ยังงใจอยู่กับคนอื่นพี่เขาก็ไม่หลุดคอนเซ็ปต์เย็นชาไปหรอก

แต่อยู่กับผมนี่ต่างกันสุดขั้ว...ผม โชคดีไซ้มัยที่ได้เห็น

"แล้ว...พี่คิดไปไหนหรอครับ"

"ถามถึงแต่ไอ้คิท ไม่ถามถึงไอ้บีมบ้าง" พี่ปาพูดต่างๆ ที่พอจะสังเกตออก

"ก็...แห่ม"

"หึ" พี่ปายิ้มมุมปาก "วันนี้มันไปซื้อเครื่องเขียน กล่องดินสอมันหาย มัน
บ่นทั้งวัน"

ผมสัมผัสได้ว่าไอ้มิงเริ่มเสียดายที่ไม่ได้ไปอยู่ช่วยพี่คิทเลือก

"ไม่ต้องห่วงหรอก มันไปกับไอ้บีม"

สีหน้าเพื่อนผมไม่ได้โล่งใจขึ้นเลยแฮะ...

"จ้จ้จ้"

คราวนี้ผมคงกลายเป็นหัวหลักหัวตอบ้างสินะ...เพราะพี่ปาเริ่มยิงคำถาม
ใส่มิงแล้ว

"เป็นอะไรของมิง"

"ครับ?" มิงร้องตกใจ "ไม่มีอะไรหรอกพี่ ข้าวมามาแล้ว กินๆ"

ในที่สุดแกงกะหรี่หอยลายของผมก็มา...ผมใช้ช้อนล่อมจ้วงข้าวเข้าไป
ในปากเต็มที่อยู่อย่างไม่สนใจภาพลักษณ์ (เพราะหิวชิบหาย) เหยหน้าขึ้นมาอีกที่
พี่ปาก็จ้องผมแล้วชะงัน

กลืนแทบไม่ลงเลยตุ...

"ไม่ใช่อะไรนะ กลัวจะติดคอเอา"

"มันหิว"

"เอาของพี่ไปกินด้วยเลยมัย"

"มันจะอ้วนนะสิ"

พี่ป่าส่งเสียงหัวเราะหือออกมา...ในขณะที่ไอ้มึงเอาแต่จ้องผมกับพี่ป่า
สลัดกันและก็แอบเบะปากห่มันได้ผม

มึงตกลงปลงใจมาด้วยเองนะ...กูทำผิดเชียะไรละ...

เพราะผมกินไวแถมยังได้อาหารเป็นคนแรก ผมก็เลยว่าง...รู้สึกลับปวดจี้ก็
เลยขอตัวไปฉี่ก่อน ซึ่งห้องน้ำก็อยู่ไม่ค้อยไกลเท่าไร

พอฉี่เสร็จผมก็ต้องผะ...

ก็ใครคนที่เดินมาขอเบอร์ผมที่โรงอาหารนั่นแหละ...มันกำลังยืนฟังผนัง
ข้างประตูจ้องมองผมอยู่...

"เหี้ย" ผมอดตกใจไม่ได้จริงๆ

"บังเอิญเนอะ" มันพูดยิ้มๆ

"อืม...ไปก่อนนะ"

ผมทำหน้าที่ไม่ถูกจริงๆ แม้คนที่โดนปฏิเสธจะเป็นเพื่อนมันก็เถอะ แต่ผม
อดรู้สึกแปลกๆ กับมันไม่ได้ยู่ดี ผมก้มหน้าแล้วรีบเดินหนี แต่แม่งเสือกกักตัว
ผมไม่ปล่อยด้วยการดึงไหล่ผมเอาไว้

"ใจเย็น แค่เป็นเพื่อนก็ได้ ไม่เห็นต้องหนีหน้าเลย"

เหี้ยนี่เริ่มน่ากลัวแล้ววะ ผมรีบหันหน้ากลับไปแล้วแกะมือที่ดึงไหล่ผม
ออก มันชูสองมือขึ้นเหมือนคนยอมแพ้

"ขอโทษอะที่ทำให้ตกใจ"

ผมรีบเดินหนีจากมันทันที มันเป็นคนหน้าตาดีครับ แต่แมงก็น่ากลัว และ
พอผมเดินออกมาข้างนอกได้ไม่เท่าไรก็เจอคนที่ทำหน้าน่ากลัวกว่า...รออยู่
ข้างหน้าห้องน้ำ

"ใครอะโย"

น้ำเสียงพี่ป่าเรียบเย็นมาก...ผมนี่ขนลุกชูๆ ท่าทางเขาจะเห็นเหตุการณ์
ตั้งแต่แรก

"หา?"

"มัน..." พี่ป่าไม่สนใจด้วยว่ามันที่เขาพูดถึงจะเพิ่งเดินออกมาจากห้องน้ำ

และยิ้มให้ผมกับพี่เขาคนละทีก่อนจาก "...เป็นใคร"

"โยไม่รู้จัก"

"คุยกับมันได้ยังไง"

"ไม่รู้จักจริงๆ มันขอเบอร์โยตอนเที่ยง แล้วก็บังเอิญมาเจอกันที่นั่นพอดี"
ผมเล่าให้ฟัง พี่ป่าขมวดคิ้วหนักกว่าเก่าและเงยไปนาน...

"โยให้ปะ"

"ไม่ได้ให้"

"บอกมันไปว่าไง"

นี่ก็ถามจ้จ...ผมส่ายหน้าให้พี่ป่าแล้วรีบเดินหนี พี่ป่าคว้าแขนผมเอาไว้ทันที
"ตอบก่อน"

อยากจะบ้าตาย... "บอกมันไปแล้วว่าไม่ให้ มีแผนแล้ว"

พี่ป่าทำหน้าเหมือนจะดีใจออกมานิดหน่อย "แต่มันก็ยังดี"

"ไม่รู้มัน ช่างมันเถอะพี่ป่า ไปหาไอ้มึงเหอะ เดียวมันบ่นเอา"

พี่ป่าคว้าไหล่ของผมมาจับอย่างไม่เกรงอกเกรงใจสายตาสตรีเพศที่มอง
พวกเราอย่างสงสัย (หรืออาจจะฟินเป็นบางคน) เราสองคนจะเดินกลับเข้าไป
ในร้านแกงกะหรี่ ทว่าพี่ป่าก็ดึงไหล่ผมให้หยุดชะงักก่อน

"โย...พี่รู้ว่าโยพูดเรื่องจริง"

ผมหันหน้ามามองพี่ป่าแล้วตั้งใจฟัง

"แต่พี่ก็อดหนึ่งไม่ได้...เข้าใจพี่ใช่ไหม"

ผมทำหน้าที่ไม่ถูกไปเลย...

สถานะของผมกับพี่เขามีคำว่าหึงเข้ามาเกี่ยวข้อง...เป็นอะไรที่ผมไม่
คาดคิดจริงๆ

และที่สำคัญฝ่ายหึงดันเป็นพี่ป่าซะเอง

"ถ้าพี่หึงดจริตใส่โยไป...ก็ขอโทษด้วยนะ"

ผมยิ้ม...ยิ้มในสิ่งที่พี่ป่าพูด...

"ไม่เป็นไร" ผมตบไหล่พี่ป่าๆ "แค่เชื่อในสิ่งที่โยพูดก็พอ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)